

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Ing. Vierou Horčicovou ve věci

žalobce: **D. Z.**, nar. X., státní příslušnost: Ruská federace,
bytem X.

zastoupen Mgr. Petrem Mertou, advokátem
sídlem Vinohradská 2133/138, 130 00 Praha 3

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17.2.2026, č. j. MV-6282-4/SO-2026,

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žalobci se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), č. j. OAM – 55372-41/ZM-2023 ze dne 26.11.2025 o zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, neboť žalobce nesplňuje podmínku uvedenou v § 42g odst.2 téhož zákona. Důvodem pro zamítnutí žádosti v prvním stupni MV ČR OAMP, jakož i zamítnutí odvolání Komisi, bylo postaveno zejména na tom, že vzhledem k ukončení pracovního poměru žalobce s původním zaměstnavatelem (u kterého měl být dle žádosti zaměstnáván) žalobce nadále nesplňoval podmínky pro vydání zaměstnanecké karty – účelem pobytu žalobce mělo být zaměstnání na jiné pozici než uvedené v žádosti. Správní orgány nepřipustily změnu žádosti, ve vztahu k jinému zaměstnavateli.
2. Žalobce v podané žalobě zároveň navrhl, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek. Usnesením ze dne 15.4.2026, čj. 35 A 9/2026-24 byl odkladný účinek žalobě přiznán. Důvody přiznání odkladného účinku se odvíjí od předběžného posouzení věci a pouze žalobcem předložených důkazů a nepředjímá, jak byl žalobce v usnesení upozorněn, meritorní posouzení věci zejména z toho důvodu, že soud neměl k dispozici správní spis, ten byl soudu doručen až 5.5.2026.

Žaloba a vyjádření žalované

3. V žalobě nejprve popsal žalobce skutkový základ sporu. Dne 7. srpna 2023 podal žalobce žádost o vydání zaměstnanecké karty, dle § 42g zákona o pobytu cizinců. Jako svého budoucího zaměstnavatele uvedl žalobce Ing. Vladimíra Kunharta se sídlem Kestřanská 140/8, Cholupice, 143 00 Praha 4, IČO: 04864018 (dále jen „původní zaměstnavatel“). Žalobce měl pracovat na pozici CZ-ISCO: Obsluha čerpacích stanic a mycích linek dopravních prostředků (52450). Žádost byla podána na volné pracovní místo podle centrální evidence volných pracovních míst č. 25 870 820 725. Součástí spisu vedeného v řízení o žádosti je předkládací zpráva k vydání zaměstnanecké karty, č. j. OAM-55372-15/ZM-2023, ze dne 26. října 2023, ze které se podává, že podmínky pro vydání zaměstnanecké karty jsou splněny (navrhuje se povolení žádosti). V mezidobí od podání žádosti však došlo k ukončení pracovního poměru, což bylo správnímu orgánu doloženo. Pracovní poměr žalobce skončil na popud původního zaměstnavatele, a to po třech měsících vedení řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu. Dle § 169t odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců má přitom správní orgán rozhodnout do 60 dní od podání žádosti. V době, kdy byl pracovní poměr s původním zaměstnavatelem ukončen již doba řízení přesahovala zákonné limity pro rozhodnutí. Vzhledem k nepřiměřeně dlouhému trvání řízení je pak pochopitelné (i s ohledem na judikaturu žalobcem uváděnou v předchozích podáních), že zaměstnavatel časem přichází o zájem zaměstnávat konkrétního zaměstnance, a nelze od původního zaměstnavatele očekávat, že bude žalobci držet pracovní místo na neurčito. Žalobci se podařilo najít nového zaměstnavatele s příslibem zaměstnání, které splňovalo podmínky pro vydání zaměstnanecké karty. Žalobce se domníval, že by z důvodu uvedení původního zaměstnavatele v žádosti (u kterého již pracovní poměr skončil) mohlo dojít k zamítnutí jeho žádosti, a proto požádal o změnu obsahu žádosti ve smyslu § 41 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Tato žádost byla zamítnuta usnesením MV ČR OAMP č. j. OAM-55372-25/ZM-2023. Žalobce podal proti uvedenému usnesení odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

„Komise“ či „žalovaná“), která rozhodnutím č. j. MV-69624-4/SO-2024, ze dne 26. června 2024, odvolání zamítla a uvedené usnesení MV ČR OAMP potvrdila. Důvodem pro zamítnutí žádosti v prvním stupni MV ČR OAMP, jakož i zamítnutí odvolání Komisí, bylo postaveno zejména na tom, že vzhledem k ukončení pracovního poměru žalobce s původním zaměstnavatelem (u kterého měl být dle žádosti zaměstnáván) žalobce nadále nesplňoval podmínky pro vydání zaměstnanecké karty – účelem pobytu žalobce mělo být zaměstnání na jiné pozici než uvedené v žádosti. Správní orgány nepřipustily změnu žádosti ve vztahu k jinému zaměstnavateli.

4. Žalobce vznesl v žalobě shodné námitky jako v odvolání:
3. Žádost o změnu obsahu podání byla jedinou možností žalobce, dále žalobce tvrdí, že podmínky pro změnu obsahu žádosti splnil, jelikož prokázal existenci vážné újmy ve smyslu § 41 odst. 8 s.ř., a to tím, že nastane nepoměrný rozdíl časové a finanční náročnosti mezi povolením změny obsahu žádosti a podáním nové žádosti, dlouhé řízení nebylo zaviněno žalobcem. Žalobce, jakožto občan Ruské federace, by mohl žádost podat pouze z území Ruské federace. I kdyby bylo v nynější situaci možné takovou žádost na území Ruské federace podat (což vzhledem k aktuálním vládním nařízením nelze), nutnost vycestování a podání žádosti v zahraničí je nepoměrně časově i finančně náročnější než žalobcovu žádost posoudit se změněným obsahem. Samotný nepoměr náročnosti podání nové žádosti dostatečně hrozící závažnou újmu, aby bylo žádosti o změnu obsahu podání vyhověno.
4. Žalobce však ve svém odvolání a předcházejících podáních uváděl též další aspekty hrozící vážné újmy, se kterými se správní orgány nedostatečně vypořádaly. V první řadě žalobce uváděl jako újmu dlouhotrvající řízení před MV ČR OAMP. Žádost byla podána dne 7. srpna 2023, ale prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až 26. listopadu 2025, tedy po více než dvou letech. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 Azs 139/2020–19, ze dne 27. ledna 2021, plynutím času dochází ke ztrátě zájmu zaměstnavatele o zaměstnance. Dlouhotrvající řízení tak může velmi snadno způsobit, že budoucí zaměstnavatel přestane mít zájem o zaměstnance – ten pak nemá jinou možnost než postupovat postupem žádosti o změnu obsahu žádosti dle § 41 odst. 8 správního řádu. Nejvyšší soud explicitně uvádí, že uplynulá a očekávaná doba trvání řízení může představovat vážnou hrozící újmu ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu.
5. Dalším aspektem hrozící vážné újmy je nemožnost podání nové žádosti na území Ruské federace. Dle § 1 nařízení vlády č. 55/2024 Sb., o nepřijatelnosti žádostí občanů třetích zemí o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podávaných na zastupitelských úřadech, je žádost o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podaná na zastupitelském úřadu občanem Ruské federace nebo Běloruské republiky nepřijatelná.
6. Dále žalobce uváděl jako formu hrozící újmy nucený nástup do vojenské služby. Žadatel považuje za obecně známou notorietu, že Ruská federace zahájila agresi proti Ukrajině, která nadále přetrvává, a Ruská federace opakovaně vyhláší mobilizaci. Nad rámec skutečností uvedených v žádosti žalobce uvádí, že federální zákon Ruské federace č. 53-FZ ze dne 28. dubna, ve znění pozdějších předpisů, stanoví povinnost všech mužů ve věku od 18 do 30 let zapojit se do ozbrojených sil Ruské federace, jakož i povinnost účasti na mobilizaci. Zároveň stanoví trestní odpovědnost v případě vyhýbání se vojenské povinnosti či mobilizaci. V případě zamítnutí žádosti žadateli tedy hrozí účast na ozbrojeném konfliktu anebo odnětí svobody nebo nucené práce dle čl. 328 Trestního zákoníku Ruské federace. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 2 Azs 163/2024-27, ze dne 31. července 2024,³ byla

vyvrácena dosavadní teze o ukončení mobilizace v Ruské federaci. Nejvyšší soud naopak uvedl, že formálně mobilizace nikdy ukončena nebyla. S hrozbou mobilizace do vojenské služby nutně souvisí hrozba újmy právě v rámci výkonu vojenské služby. Žalobce si je vědom, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu odmítání nástupu k výkonu povinné vojenské služby nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu, tak podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. prosince 2021, čj. 5 Azs 19/2020-45, č. 4304/2022 Sb. NSS, se musí jednat o vojenskou službu v regulární armádě demokratického právního státu, která je v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem. Branná povinnost spojená s účastí na ozbrojeném konfliktu může být důvodem pro udělení azylu mimo jiné tehdy, pokud žadateli ve smyslu hrozí trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu takové vojenské služby během konfliktu za situace, kdy by tento výkon mohl zahrnovat přímou či nepřímou účast žadatele na mezinárodních válečných zločinech, zločinech proti lidskosti, jiných vážných nepolitických zločinech nebo činech, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN, a pokud je zároveň dána souvislost mezi tímto způsobem pronásledování žadatele a azylově relevantními důvody. Jak je uvedeno v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 306/2021–49 ze dne 11. března 2022, orgány Ruské federace se současně dopouštějí potírání mezinárodně garantovaných základních práv vlastního obyvatelstva, zejména svobody shromažďování a svobody projevu. Všechny tyto skutečnosti pokládá Nejvyšší správní soud za obecně známé (srov. např. rozsudek ze dne 19. ledna 2021, č. j. 10 Azs 325/2020–28, body 15 a 16, k ozbrojenému konfliktu mezi Arménií a Ázerbájdžánem v Náhorním Karabachu). Zároveň je třeba k nim dle daného rozhodnutí přihlídnout z úřední povinnosti, neboť svědčí o tom, že u stěžovatele může hrozit porušení zásady non-refoulement.

7. Žalobce posléze uváděl další aspekty hrozící závažné újmy, které spatřuje např. v nemožnosti opakování žádosti s novým zaměstnavatelem v ekonomické újmě – finanční i časové, v ohrožení života vlivem probíhajícího konfliktu (včetně potenciálního donucení k účasti na porušování mezinárodního a humanitárního práva), v zásahu do osobního a rodinného života, v nemožnosti požádat o trvalý pobyt. Jednotlivé aspekty žalobce podrobně rozvíjí ve svém odvolání a v žádosti o změnu obsahu podání, na které v detailu odkazuje.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce pobýval v době podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty na území České republiky 4 roky na základě dlouhodobého pobytu uděleného za účelem studia, které nedokončil. Tuto dobu nelze považovat za „velmi výraznou část jeho života“, neboť zcela jistě nedošlo ke zpretrhání jeho vazeb s domovským státem. Žádné užší vazby na území České republiky neuvedl. Jeho odkaz na případné náklady spojené s nutností vycestování do země původu a podání nové žádosti o vydání zaměstnanecké karty u zastupitelského úřadu České republiky v Ruské federaci není s ohledem na skutkový stav, představující aktuální nemožnost takovou žádost podat, relevantní. Žádostem žalobce o pobyt na území za účelem studia bylo vyhověno a bylo na něm, aby vydaného povolení řádně využíval. Jeho žádost o vydání zaměstnanecké karty byla posouzena podle příslušných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. a nedošlo k omezení jeho procesních práv. Pobytovým oprávněním za účelem výdělečné činnosti na území nedisponoval, a proto zamítnutím žádosti o vydání zaměstnanecké karty nedošlo k zániku žádného dříve existujícího práva. Žalobce je občanem Ruské federace, a proto se na něj vztahují stejná pravidla jako na všechny občany tohoto státu. Výdělečnou činnost může provozovat na území domovského státu či v jiné zemi podle svých možností. K námitce poukazující na odlišný přístup k občanům Vietnamu, kteří nemohou podávat žádosti o zaměstnanecké karty na nekvalifikované pracovní pozice na zastupitelském úřadu České

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

republiky v Hanoji, se Komise v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřila. Rozdílné důvody tohoto pravidla, spočívající v politické situaci v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny, vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, jsou obecně známy. Jednotlivé případy jsou posuzovány individuálně, s přihlédnutím ke všem zjištěným skutečnostem. Námitky žalobce poukazující na ohrožení jeho života v případě návratu do země původu nejsou předmětem řízení o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Namítané skutečnosti mohou být detailně posouzeny v případě rozhodování o správním vyhoštění či při podání žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k uvedenému žalovaná navrhuje, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

9. V replce doručené 22.5.2026 žalobce reagoval na vyjádření žalovaného v intencích žalobní argumentace.

Posouzení věci

10. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce se ve lhůtě soudem stanovené nevyjádřil, proto se jeho souhlas v souladu s tímto ustanovením presumuje a žalovaná s tímto postupem ve vyjádření k žalobě výslovně souhlasila.
11. Nařídít jednání nebylo třeba ani kvůli dokazování. Důkazy přeložené žalobcem (zejména k návrhu na přiznání odkladného účinku) všechny vztahující se ke skutečnostem nastalým po vydání žalobou napadeného rozhodnutí nemohou být s ohledem na koncentraci správního řízení a ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., podle kterého soud přezkoumává žalobou napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu existujícího v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, relevantní.
12. Ze spisového materiálu předloženého žalovanou soud učinil zjistil následující skutečnosti:
13. Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu uděleného za účelem studia, které nedokončil.
14. Dne 07.08.2023 podal žalobce žádost o vydání zaměstnanecké karty. Z obsahu žádosti plyne, že usiluje o získání tohoto oprávnění za účelem zaměstnávání na pracovní pozici uvedené v Centrální evidenci volných pracovních míst pod číslem X. Jedná se o volné pracovní místo Obsluha čerpacích stanic a mycích linek dopravních prostředků (52450) u zaměstnavatele Ing. Vladimír Kunhart., se sídlem Kestřanská 140/8, 143 00, Praha 4 – Cholupice.
15. Dne 17.01.2024 žalobce prostřednictvím provozovatel poštovních služeb doručil správnímu orgánu žádost o povolení změny obsahu žádosti. Dne 26.06.2024 nabylo právní moc rozhodnutí Komise o zamítnutí odvolání proti usnesení správního orgánu.
16. Žalobce podal opakovanou žádost dne 12.5.2025 o změnu obsahu podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Správnímu orgánu byla doložena pracovní smlouva ze dne 02.05.2025, uzavřená mezi žalobcem a zaměstnavatelem, společností REPRESERVIS s.r.o., se sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00, Praha 1 - Nové Město. Podle doložené pracovní smlouvy má žalobce být zaměstnán u této společnosti jako X., na dobu neurčitou, uvedená pracovní pozice je jako volná pracovní pozice uvedena v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty pod č. X.
17. Usnesením ze dne 20.6.2025, čj. OAM-55372-30/ZM-2023, byla žalobci žádost o změnu obsahu žádosti zamítnuta pro nesplnění podmínky § 41 odst. 8 správního řádu. V odůvodnění správní orgán konstatoval, že zaměstnanecká karta je ve smyslu ust. § 42g odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. povolením k dlouhodobému pobytu, které cizince opravňuje

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

nejen k pobytu na území ČR, ale také k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, pro kterou byla karta vydána. Posouzení splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty je v první řadě spojeno s posouzením, zda byly splněny podmínky uvedené v § 42g odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb., tedy zda cizinec splňuje podmínky pro to, aby mohl být zaměstnáván na konkrétní pracovní pozici uvedené v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty. V druhé řadě je pak třeba zkoumat, zda cizinec bude skutečně zaměstnáván na této pracovní pozici a zda neexistuje důvod domnívat se, že hodlá zneužít toto oprávnění k jinému účelu, než je výkon zaměstnání na této konkrétní pracovní pozici. Účelem zaměstnanecké karty jako povolení k dlouhodobému pobytu není obecně zaměstnání, ale zaměstnání na konkrétní pracovní pozici uvedené v evidenci volných pracovních míst či v rozhodnutí o povolení k zaměstnání. Hodlá – li tedy cizinec být zaměstnáván na jiné pracovní pozici, než je pracovní pozice, kterou uvedl do žádosti, pak jde o změnu obsahu podané žádosti. Změna obsahu žádosti o vydání zaměstnanecké karty je ve smyslu § 41 odst. 8 zák.č. 500/2004 Sb. možná pouze za podmínek uvedených v tomto ustanovení tedy v případě že by podateli hrozila vážná újma v případě nepovolení takové změny. Správní orgán proto zkoumal, zdali žalobci hrozí vážná újma. Žalobce vážnou újmu spatřuje ve ztrátě oprávnění pobývat v České republice a újmě ekonomické, časové, v ohrožení života, v zásahu do osobního života a nemožnost požádat o trvalý pobyt.

18. K tvrzení žalobce, že vážnou újmu by pro něj bylo, ztráta oprávnění pobývat v ČR, bez možnosti požádat o vydání zaměstnanecké karty prostřednictvím zastupitelského úřadu s ohledem na současná omezení, správní orgánu prvostupňový správní orgán uvedl, že na Velvyslanectví České republiky v Moskvě se může žadatel objednat v termínu k podání žádosti o udělení povolení k pobytu, a to zasláním registračního mailu bez časového omezení. Z nařízení Vlády ČR z 31.03.2023 v souladu se zákonem č. 175/2022 Sb. o dalších opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace a o změně dalších zákonů vyplývá, že tento zákon umožňuje vládě nařízením stanovit, je-li to nezbytné z důvodu ochrany zahraničně politických zájmů v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace, nepřijatelnost určitých vízových a pobytových žádostí podávaných na zastupitelských úřadech. Zároveň umožňuje vládě nařízením stanovit, na které žádosti a skupiny občanů třetí země se nařízení nevztahuje. S ohledem na toto řízení je tak dočasně omezeno podávání žádostí o zaměstnaneckou kartu na Velvyslanectví v Moskvě, nicméně toto nepředstavuje samo o osobě vážnou újmu ve smyslu práva. Pouhé neudělení pracovního povolení z důvodu vládního nařízení není považováno za vážnou újmu, pokud s tím nejsou spojena další rizika ohrožení života. K tomuto dále správní orgán uvádí, že z Rozsudku Nejvyššího správního soudu z nálezu Ústavního soudu ze dne 09.05.2012 Pl. ÚS 23/11 vyplývá, že žádné z práv, uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území ČR, neboť takové právo je dáno pouze občanům ČR. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka s ohledem na vlastní zájmy na svém území. Žadatel si tedy může po návratu do země původu požádat o některou z forem pobytového oprávnění na území ČR, jež připouští předmětné nařízení Vlády ČR, či vyčkat, až podání zaměstnanecké karty bude umožněno.
19. Jako ekonomickou vážnou újmu uvedl žalobce ušlý zisk ze zaměstnání 21.000 Kč, k tomu správní orgán reagoval, že dle předložené pracovní smlouvy ze dne 02.05.2025 se zaměstnavatelem REPRESERVIS s.r.o. žadateli vzniká pracovní poměr den následující po dni získání potvrzení o splnění podmínek žadatele o zaměstnaneckou kartu a tímto dnem Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

vzniká mezi účastníky smlouvy pracovní poměr. Z doložené pracovní smlouvy je zřejmé, že pracovní poměr žadateli nevznikl z tohoto důvodu nemůže pobírat mzdu, a tedy ani uvádět ušlý zisk ze zaměstnání. Správní orgán nemá informace, že by se na žadatele vztahovalo ust. § 98 zák. č. 435/2004 Sb. zákona o zaměstnanosti, tedy do vydání povolení ve formě zaměstnanecké karty není oprávněn vykonávat pracovní činnost. Správní orgán současně uvádí, že zjištěné okolnosti nenasvědčují tomu, že by žadatel nebyl v dobrém zdravotním stavu, když žádá o vydání zaměstnanecké karty na pozici, kde je potřeba určitá fyzická zdatnost. Žadatel je navíc v produktivním věku, nehrozí tedy, že by byl na trhu práce v zemi původu z tohoto pohledu znevýhodněn. K tvrzení žalobce, že cena letenky do Moskvy je 75.000 Kč, správní orgán nahlédnutím na internetové stránky „cestujemelevne.com“ zjistil, že letenka z Prahy do Moskvy a zpět se dá zakoupit již od 12.500 Kč. Cizinci, kteří chtějí pobývat na území ČR, jsou povinni mít zajištěné prostředky na pobyt, ale stejně tak i na případnou nutnost odcestování z území ČR, neboť z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2004, který cituje nálezy ústavního soudu č.j. III ÚS 260/04 stejně jako z usnesení Ústavního soudu ze dne 12. července 2005, č.j. I. ÚS 38/04, a nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl ÚS 23/11 vyplývá, že žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo je dáno pouze občanům České republiky (po vstupu České republiky do Evropské unie též unijním občanům) ve smyslu čl. 14 odst. 4 Listiny, zatímco odstavec 2 téhož článku, který se vztahuje na ostatní cizince, zakládá pouze jejich právo svobodně území České republiky opustit. Dále žalobce k tvrzené ekonomické vážné újmě poukazuje na nutnost uhradit platbu za konzulární poplatek v Moskvě 2.500 Kč. Náklad na správní poplatek sice není částkou zanedbatelnou, ovšem jeho výše není taková, že by znamenala vážnou újmu, když by byla investována marně. Správní orgán k tomuto dále uvádí, že tento správní poplatek se platí za podání žádosti taktéž na území ČR, a to při podání žádosti o vydání, prodloužení, či změnu pobytového oprávnění. Cizinci jsou povinni tyto poplatky za podání žádosti hradit a nelze tuto skutečnost obejít. Dalším finančním nákladem uvádí hrazení si zdravotní pojištění po dobu, kdy není zaměstnán. Cizinec je povinen mít sjednané pojištění na celou dobu předpokládaného pobytu na území z tohoto důvodu za vážnou újmu nemohou vést již náklady, které vynaložil před podáním žádosti o povolení změny obsahu žádosti.

20. Jako časovou újmu uvedl náročnost podání žádosti z Ruské federace. Zvýšená časová náročnost s tímto spojená, nelze pokládat za vážnou či dokonce nenahraditelnou újmu. Cizinci jsou povinni pobývat na území ČR v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., přičemž je potřeba počítat s tím, že neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka s ohledem na vlastní zájmy na svém území.
21. Žalobce jako další vážnou újmu uvedl újmu spočívající v ohrožení života a nucení k páčání válečných zločinů. Toto je pouze obecné tvrzení, které žadatel nikterak neprokázal. Žadatel se omezil pouze na obecné konstatování potencionálního nebezpečí bez toho, aniž by svoje tvrzení, jakkoliv prokázal, či ho specifikoval. Žadatel ve svém vyjádření neuvedl a ani neprokázal, co by mohlo žadateli hrozit při návratu na území Ruské federace. Žadatel tak neprokázal individuální možnost nebezpečí stahující se na jeho osobu. K tomuto dále správní orgán uvádí, že pokud se na žadatele opravdu vztahují důvodné obavy z ohrožení života v případě návratu do země původu, slouží k jeho ochraně jiné právní prostředky než zaměstnanecká karta, a to například žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany atp.

22. Další újma má spočívat v zásahu do osobního života. Správní orgán uvedl, že nemá informace, že by se na území ČR zdržovali rodinní příslušníci žadatele. V žádosti o udělení zaměstnanecké karty žadatel uvedl, že jeho rodiče a dva sourozenci žijí trvale na území Ruské federace. Žadatel tak má na území Ruské federace zázemí a rodinu, ke které se může navrátit. Dále uvádí, že v České republice pobývá s přáteli a šest let studuje. Žadatel pobývá na území ČR teprve od roku 2019, tedy převážnou část svého života strávil v domovském státě. Správní orgán nemá informaci, že by studium úspěšně dokončil a získal vysokoškolské vzdělání v ČR. Co se týče dopadu do soukromého života, žadatel neuvedl žádnou konkrétní skutečnost. Pokud má žadatel na území ČR přátele, kontakt může nadále udržovat zejména za využití moderních komunikačních technologií.
23. Jako další újmu spatřuje žalobce v nemožnosti požádat o trvalý pobyt. Správní orgán uvádí, že na trvalý pobyt nemá cizinec automaticky nárok a pět let pobytu je jednou z podmínek nikoliv jedinou podmínkou. Žadatel nemá jistotu, že by případné žádosti o trvalý pobyt bylo vyhověno, a proto nemůže argumentovat, že by nevydáním zaměstnanecké karty vznikla tato vážná újma. Navíc žadatel převážnou část svého pobytu na území ČR pobýval za účelem studia, tedy v jeho případě se nejedná o pobyt po 5 letech, ale dvojnásobnou dobu, a to v souladu s ust. § 68 odst. 2 písm. d) zák. č. 326/1999 Sb. Další důkazy žadatel nepředložil o těchto skutečnostech žádný důkaz ani provedení žádného takového nenavrl. Jediným, pro správní orgán zjevným důsledkem, který by při nevyhovění žádosti o změnu obsahu žádosti o vydání zaměstnanecké karty mohl nastat je, že by žádosti o zaměstnaneckou kartu nemuselo být vyhověno. Návrat do vlasti takovou újmu nepředstavuje, neboť může pracovat i tam, a to za podmínek srovnatelných s ostatními občany jeho země. Zvýšené finanční náklady ani časovou náročnost s tímto spojenou nelze pokládat za vážnou či nenapravitelnou újmu, neboť je jen na žadateli, zdali novou žádost podá či nepodá. Správní orgán nemá informace, že by se na území ČR zdržovali rodinní příslušníci žadatele, naopak, rodinní příslušníci žadatele pobývají na území domovského státu žadatele, tedy žadatel má na území Ruské federace zázemí a rodinu, ke které se může navrátit. Správní orgán současně uvádí, že zjištěné okolnosti nenasvědčují tomu, že by žadatel nebyl v dobrém zdravotním stavu, je navíc v produktivním věku, nehrozí tedy, že by byl na trhu práce v zemi původu z tohoto pohledu znevýhodněn. Žadatel pobývá na území ČR teprve od září 2019, tedy větší část svého života strávil v domovském státě, za účelem studia, přičemž správní orgán nemá informaci, že by úspěšně dokončil své studium na území ČR získáním vysokoškolského vzdělání.
24. Z uvedených důvodů prvostupňový správní orgán dospěl k závěru, že v případě žalobce nejsou dány důvody pro vyhovění žádosti ze dne 12.05.2025 o změnu obsahu jeho žádosti o vydání povolení k zaměstnanecké kartě podané dne 07.08.2023.
25. Soud o žalobě uvážil následovně:
26. Městský soud v Praze považuje za vhodné konstatovat, že klíčové námitky, které žalobce vznáší proti napadenému rozhodnutí, se shodují s námitkami vyjádřenými v odvolacím řízení proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Jedná se o námitky nedostatečného odůvodnění zamítnutí žádosti o změnu obsahu žádosti o vydání zaměstnanecké karty spočívající ve změně zaměstnavatele, nedostatek skutkových zjištění v tomto posouzení a nesprávné posouzení žádosti.

27. Žalobce v žalobě namítal, že mu v průběhu správního řízení nebylo umožněno změnit obsah žádosti o vydání zaměstnanecké karty spočívající ve změně zaměstnavatele, a dovozoval z toho nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud však tuto námitku neshledal důvodnou.
28. Předně je třeba uvést, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce svým podáním ze dne 12. 5. 2025 sledoval změnu obsahu původní žádosti o vydání zaměstnanecké karty ze dne 7. 8. 2023, když nově usiloval o posouzení splnění podmínek ve vztahu k jinému zaměstnavateli a jiné pracovní pozici. Takový postup je třeba právně kvalifikovat jako návrh na změnu obsahu podání ve smyslu § 41 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.
29. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že zaměstnanecká karta je podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců specifickým pobytovým oprávněním, které je neoddělitelně spojeno s konkrétní pracovní pozicí. Smyslem této právní úpravy není umožnit cizinci obecný vstup na trh práce, nýbrž výkon zaměstnání právě na konkrétní pozici evidované v centrální evidenci volných pracovních míst. Změna této pozice proto nutně představuje změnu obsahu žádosti, nikoliv její pouhé doplnění.
30. Možnost takové změny však není bezbřehá. Podle § 41 odst. 8 správního řádu platí, že správní orgán může změnu obsahu podání připustit pouze tehdy, hrozí-li podateli vážná újma. Tato podmínka představuje výjimku z obecného pravidla, že obsah podání je po jeho učinění zásadně fixován. Připuštění změny je tedy podmíněno prokázáním kvalifikovaných důvodů na straně žadatele, přičemž důkazní břemeno nese právě žadatel. V této souvislosti soud odkazuje na závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku č. j. 2 Azs 325/2020-33 ze dne 26. 2. 2021 týkající se plnění účelu pobytu „studium“, kdy soud mj. uvedl, že *„časté střídání studijních oborů či studium vyžadující jen malou časovou a intelektuální investici cizince může být vážným signálem, že účel jeho pobytu není ve skutečnosti naplňován a že je zástěrkou pro účely jiné. Studium zdánlivé či fakticky vedlejší se nesmí stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území ČR a prostředkem získání navazujícího povolení k pobytu za jinými účely (podnikání, zaměstnání aj.)“*. Zatímco pobytové oprávnění za účelem studia je při předložení příslušných dokladů de facto nárokové, pobyt za účelem výdělečné činnosti si každý stát může regulovat podle konkrétních podmínek. V případě žalobce, ten sice tvrdí že úspěšně studoval, nicméně výslovně uvedl, že se rozhodl studium ukončit.
31. Splnění podmínek pro povolení zaměstnanecké karty, které v sobě zahrnuje i změnu obsahu podané žádosti, je nutno posuzovat primárně ve vztahu ke splnění účelu dosavadního pobytu. Tím byl v případě žalobce pobyt za účelem studia. Ve smyslu účelu zákona, jak jej reflektuje i relevantní judikatura, je proto třeba zkoumat, zda žádost o zaměstnaneckou kartu ve vztahu ke konkrétně požadovanému zaměstnání navazuje na studium, pro které byl žalobci pobyt původně povolen.
32. Nelze připustit, aby byl vstup a pobyt za účelem studia zneužíván k faktickému výkonu za zaměstnání nebo k získání pobytového oprávnění za účelem zaměstnání, aniž by byl původní účel pobytu naplněn. Žalobce přitom uvedl, že studia zanechal z vlastního rozhodnutí. To znamená, že účel pobytu za účelem studia nesplnil.
33. Požadavek na změnu obsahu žádosti na pobyt za účelem zaměstnání, konkrétně za účelem výkonu práce recepčního, tak podle žalovaného nejenže nesplňoval podmínku vážných dů-

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

vodů, ale

současně ani nenavazoval na účel pobytu za účelem studia, pro který byl žalobci pobyt povolen.

34. Takový postup lze hodnotit jako obcházení zákona, neboť pokud se žalobce rozhodl ve studiu nepokračovat, měl území České republiky opustit. Ze všech skutkových zjištění vyplývajících ze správního spisu soud dospěl k závěru, že v projednávané věci žalobce existenci vážné újmy neprokázal.
35. Žalobce dovozoval vážnou újmu především ze skutečnosti, že by v případě neumožnění změny žádosti ztratil oprávnění pobývat na území České republiky a byl by nucen vrátit se do země původu a časovou náročnost podání nové žádosti ze zahraničí s odkazem na judikaturu správních soudů řešící hrozbu vážné újmy v důsledku zamítnutí žádosti o změnu obsahu žádosti. Správní orgán se v usnesení ze dne 20.6.2025 zabýval reálnou situací a aktuálními možnostmi podávání žádosti. Obecně lze Velvyslanectví České republiky v Moskvě se objednat v termínu k podání žádosti o udělení povolení k pobytu, a to zasláním registračního mailu bez časového omezení. Avšak z nařízení Vlády ČR z 31.03.2023 v souladu se zákonem č. 175/2022 Sb. o dalších opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace a o změně dalších zákonů vyplývá, že tento zákon umožňuje vládě nařízením stanovit, je-li to nezbytné z důvodu ochrany zahraničně politických zájmů v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, nepřijatelnost určitých vízových a pobytových žádostí podávaných na zastupitelských úřadech. Zároveň umožňuje vládě nařízením stanovit, na které žádosti a skupiny občanů třetí země se nařízení nevztahuje.
36. Soud nepovažuje omezení podávat žádosti v souvislosti s nařízením Vlády ČR a tím i dočasné omezení podávání žádostí o zaměstnaneckou kartu na Velvyslanectví v Moskvě, samo o osobě vážnou újmu ve smyslu tohoto ustanovení. Neudělení pracovního povolení z důvodu vládního nařízení nemůže být považováno za vážnou újmu, pokud s tím nejsou spojena další rizika ohrožení života. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu z nálezu Ústavního soudu ze dne 09.05.2012 Pl. ÚS 23/11 vyplývá, že žádné z práv, uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území ČR, neboť takové právo je dáno pouze občanům ČR. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka s ohledem na vlastní zájmy na svém území. Pokud žalobce odkazuje na judikaturu (str. 6-7 žaloby), v případě žalobce soud považuje za podstatnou skutečnost, že žalobce se dostal do ČR na základě povolení k pobytu za účelem studia. Je nespornou skutečností, že studium nedokončil a takovém případě se měl vrátit do země původu, jelikož nesplnil účel pobytu. Pokud trvá na tom, že důvodem pobytu v ČR musí zaměstnání bude muset po návratu do země původu požádat o některou z forem pobytového oprávnění na území ČR, jež připouští předmětné nařízení Vlády ČR, či vyčkat, až podání zaměstnanecké karty bude umožněno. Soud v té souvislosti odkazuje na skutkově obdobnou věc rozhodnutou u Městského soudu v Praze (sp.zn. 35 A 4/2026 z 30. března 2026), kdy žadatel poté, co se do ČR dostal na základě žádosti o pobyt za účelem studia, po neúspěšném studiu žádal v ČR o zaměstnaneckou kartu, a tak obcházel pravidla k povolování pobytu za účelem zaměstnání a nutnost podat žádost prostřednictvím zastupitelského úřadu v zemi původu. Soud v uvedeném případě potvrdil závěr správního orgánu, který porušení zákona č. 326/1999 Sb. podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. m) zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

37. Soud shrnuje, že nutnost podat žádost prostřednictvím zastupitelského úřadu v zemi původu a s tím spojená časová prodleva v situaci, kdy žalobce nesplnil účel pobytu a teď žádá o vydání zaměstnanecké karty žádostí podanou v ČR nepředstavuje bez dalšího vážnou újmu ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu. Jak bylo opakovaně judikováno, žádný z ústavně zaručených práv nezakládá cizinci nárok na pobyt na území České republiky; podmínky pobytu cizinců jsou výrazem suverénní pravomoci státu. Tato skutečnost proto nemůže sama o sobě založit existenci vážné újmy. Zvýšená administrativní či časová náročnost řízení sama o sobě nedosahuje intenzity vážné újmy. V této souvislosti soud odkazuje na nález Ústavního soud ČR ze dne 1. 4. 2003, sp. zn. II.ÚS 119/01. Vstup a pobyt cizince na území České republiky musí být vždy odůvodněn konkrétním účelem a cizinec vždy musí plnit hlavně primární účel, pro který mu byl pobyt povolen.
38. Stejně tak soud nepřisvědčil tvrzením žalobce o újmě ekonomické. Žalobce odvozoval vznik újmy z ušlého výdělku, avšak ze správního spisu vyplývá, že pracovní poměr u nového zaměstnavatele byl sjednán s odkládací podmínkou spočívající ve vydání zaměstnanecké karty, a žalobci tedy žádný příjem nemohl vzniknout. Za této situace nelze hovořit o ušlém zisku v právně relevantním smyslu. Obdobně náklady spojené s případným návratem do země původu, správními poplatky či zdravotním pojištěním nelze považovat za újmu takové intenzity, která by splňovala kritérium „vážnosti“ ve smyslu zákona, neboť se jedná o běžné náklady spojené s pobytovým režimem cizince.
39. Žalobce dále poukazoval na dopady do jeho osobního života. Žalobce dle jeho tvrzení nemá na území ČR osobu blízkou ani žádné rodinné příslušníky, nelze z jeho tvrzení tak dovodit existenci kvalifikované újmy. Pokud jde o zásah do soukromého života, žalobce tak neprokázal existenci rodinných vazeb na území České republiky ani jiných konkrétních skutečností, které by odůvodňovaly závěr o významném zásahu do jeho osobních poměrů.
40. Námitku žalobce, že by mu v zemi původu hrozilo ohrožení života či jiné závažné nebezpečí, v podobě nucené mobilizace soud neshledal v tomto řízení důvodnou. Žalobce v odvolání proti usnesení ze dne 20.6.2025 výslovně uvedl, že konkrétní hrozba spočívá pouze v nahlášení se do evidence ozbrojených sil nikoliv hrozba nucené mobilizace, v doplnění podkladů ze dne 8.11.2025 dokonce žalobce doplnil potvrzení o jeho vyřazení z vojenské evidence. Žalobní tvrzení o nucené mobilizaci žalobce v řízení neprokázal, naopak předložil dokument, který uvedenou hrozbu vyvrací. V každém případě právní řád poskytuje osobám, kterým v zemi původu hrozí pronásledování či vážná újma, jiné instrumenty ochrany, zejména institut mezinárodní ochrany, nikoliv institut zaměstnanecké karty, proto nelze uvedenou hrozbu nadto neprokázanou považovat za újmu vážnou ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu.
41. Konečně žalobce uváděl újmu spočívající v nemožnosti v budoucnu požádat o trvalý pobyt. Ani tato argumentace není případná, neboť splnění podmínek pro trvalý pobyt je nejisté a závislé na splnění řady zákonných podmínek; nejde tedy o bezprostřední a konkrétní újmu, nýbrž o hypotetický budoucí důsledek.
42. Dále žalobce tvrdil, že vážnou újmu ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu by mělo být shledáno dlouhotrvající řízení, když žádost byla podána 7.8.2023 a prvostupňové rozhodnutí až 26.11.2025. K tomu soud uvádí, že nevyužití prostředků ochrany proti nečinnosti, pokud má žalobce zato, že překročení doby vydání rozhodnutí bylo způsobeno výlučně správním orgánem nemůže být podle názoru soudu považováno za vážnou újmu ve smyslu uvedeného ustanovení.

43. Podle § 41 odst. 8 s.ř. Požádat o povolení změny obsahu podání účastník může pouze do vydání rozhodnutí (§ 71). Správní orgán může povolit zpětvzetí nebo změnu obsahu podání jen v případě, že podateli hrozí vážná újma; tím není dotčeno ustanovení § 45 odst. 4. Ustanovení odstavců 2 až 4, 6 a 7 platí obdobně.
44. Podle § 41 odst. 4 s.ř. Správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.
45. Žalobce nesplňuje ani podmínku „bez svého zavinění“, jelikož vstup do ČR mu byl povolen za účelem studia a po vystudování mohl v návaznosti na vystudovaný obor podat žádost o zaměstnaneckou kartu. Žalobce však dle svého vlastního vyjádření ukončil studium ze svého rozhodnutí, a žádal o povolení změny obsahu žádosti k zaměstnání na pozici recepčního, což skutečně nevyžaduje studijní obor, na který byl přihlášen. Práci recepčního může žalobce vykonávat i v zemi původu, takže opět soud musí konstatovat, že ani z toho důvodu nelze shledat naplnění podmínky vzniku vážné újmy, spíše jednání žalobce vykazuje znaky obcházení zákona.
46. V rámci námitek týkajících se neúplného a nesprávného zjištění skutkového stavu žalobce citoval odůvodnění rozhodnutí žalované, v němž se uvádí, že žalobci nebyl žádný pobyt za účelem výkonu výdělečné činnosti nebyl dosud vydán. Žalobce míní, že takový povolením byl pobyt za účelem studia. Současně však uvedl, že studium ze svého rozhodnutí opustil a nepokračoval v něm. Soud je toho názoru, že citovaný text se vztahoval k povolení za účelem zaměstnání nikoliv druhotné možnosti výdělečné činnosti v rámci povolení za účelem studia. Nicméně žalobce opět přisvědčil, že studium nedokončil, konkrétně, ve studiu se rozhodl nepokračovat, což potvrzuje, že neplnil účel pobytu.
47. Žalobce dále namítal, že žalovaná se v odůvodnění svého rozhodnutí nezabývala vypořádáním odvolacích námitek ohledně nenaplnění podmínek § 41 odst. 8 správního řádu, především neexistenci vážné újmy. Námitka není důvodná obsah odvolacích námitek je ve vztahu k podmínkám § 41 odst. 8 správního řádu totožný s odvolacími námitkami podanými proti usnesení ze dne 20.6.2026, na které reagovala Komise v rozhodnutí ze dne 16.9.2025, a posléze byli vypořádány v rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky č. j. OAM – 55372-41/ZM-2023 ze dne 26.11.2025. Ze zásady jednotnosti správního řízení vyplývá, že pokud prvostupňový správní orgán všechny sporné skutečnosti a námitky vypořádá, odvolací správní orgán totožné námitky může vypořádat odkazem na prvostupňové rozhodnutí a nemusí odůvodnění prvostupňového rozhodnutí opakovat. Jelikož usnesení ze dne 20.6.2025 se argumentací vznesenou v odvolání zabývalo mohla žalovaná na odůvodnění usnesení o zamítnutí změny obsahu žádosti odkázat a jeho závěry stručně shrnout a nejedná se tedy o nepřezkoumatelnost ani procesní vadu z tohoto důvodu.
48. Za této situace soud uzavírá, že žalobce neunesl své břemeno tvrzení a důkazní ohledně existence vážné újmy, která by odůvodňovala postup podle § 41 odst. 8 správního řádu. Správní orgán proto nepochybil, pokud změnu obsahu žádosti nepřipustil. Námitka žalobce, že mu změna žádosti nebyla umožněna, tak neobstojí. Nešlo o situaci, kdy by správní orgán žadateli bránil ve výkonu jeho procesních práv, nýbrž o důsledek toho, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro připuštění změny obsahu podání.
49. Z uvedených důvodů soud tuto žalobní námitku jako nedůvodnou zamítl.

Závěr a náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

26. Žalobce v řízení na žádost o vydání zaměstnanecké karty neprokázal splnění zákonných podmínek, jelikož změnu v obsahu žádosti (ve vztahu k zaměstnavateli) žalovaná zamítla, z důvodu nenaplnění podmínky § 41 odst. 8 správního řádu. Soud neshledal žalobcem tvrzené újmu za újmu vážnou ve smyslu tohoto ustanovení. Žádost o zaměstnaneckou kartu tak žalovaná ve smyslu nesplnění podmínky § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců oprávněně zamítla. Vypořádání jednotlivých námitek proti usnesení o nepřipuštění změny obsahu žádosti se přezkoumatelně vypořádalo s každou z nich.
27. Žádnou z žalobních námitek soud neshledal důvodnou, a protože ani nezjistil ani vady řízení, pro které by bylo nutné rozhodnutí žalované zrušit, žalobu zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 2. června 2026

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.